

(11.)
Хернани пада въ поземъ и.

О, остави ме коитицимъ да изтрия
горчивитъ царови твои слъзи, после
вземи за твѣ слъзи мойта кръвъ!

Дона Соль, трогана
Прощавайъ ви, обичамъ ви и имамъ само
любовъ за васъ, Хернани!

Хернани

тъ прощава, любви —
Нима следъ всичко туй, което казахъ азъ
могъхъ би пакъ повтърѣ да се прости, обича?
Бихъ искалъ вашитъ следи да знаа, мила,
да ги обичамъ само съ своитъ изъбавки!

Дона Соль

Хернани!

Хернани

Дона Соль, нѣтъ ти ме издигашъ!

Рази: обичамъ те, обичамъ! Успокой
Сърдцето ми, не то не вѣрва! — съ твѣ души
жестата винаги лъгува всички болки.

Дона Соль, погълната въ себе
си, него чува.

Те моята любовъ — тъй слабо помни те!
Те, тъй хоризд ще изгати нѣкой денъ
до своята любовъ да принизятъ срдцето,
въ което вѣрвало е неговото име.

Хернани

Уви! Проклиналъ съмъ! На твое място азъ,
повтърай, Дона Соль бихъ падналъ уморенъ
отъ моя лудъ повтърѣ, отъ моя злъ безумецъ,
щомъ той мигува тъй, но следъ като раява,
Иди си! — бихъ му азъ извикалъ. — Отбѣсни ме!
Бихъ — кротка и добра — азъ благославямъ тебе,
защото твоята душа е прелестна градина: —
и — азъ азъ съмъ азъ — винаги ми си ти?